

Motion till riksdagen 2017/18:1756

av **Maria Abrahamsson (M)**

Ompröva nämndemannasystemet

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en omprövning av nämndemannasystemet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Nämndemännainstitutets förespråkare brukar hävda att de politiskt nominerade nämndemännen står för folkligt förnuft, medborgerliga värderingar, mångfald och demokratisk legitimitet samt bidrar till att tillgodose medborgarnas intresse av insyn i den dömande verksamheten.

Dessa sanningar – om de någonsin har kunnat kallas så – håller inte längre. Alliansregeringen tog klokt till sig av den allt hårdare kritiken som på senare år har framförts i samhällsdebatten mot nämndemannasystemet. Genom ett av 2013/14 års riksdags sista beslut skärptes kraven på nämndemännen. Från den 1 september 2014 kan domstolarna begära utdrag ur polisens brottsregister, och en nämndeman får inte ha försatts i konkurs. Det har också blivit lättare för domstolarna att avsätta nämndemän som har begått brott eller som på annat sätt visar sig vara olämpliga. Nämndemännen ska dessutom genomgå en obligatorisk introduktionsutbildning.

En återkommande kritik mot nämndemannasystemet gäller den partipolitiska kopplingen. I ett försök att möta kritiken har reglerna ändrats så att val av nämndemän numera inte ska hållas i anslutning till val av kommun- och landstingsfullmäktige. Nyordningen syftar till att göra det mer tydligt att nämndemannauppdraget inte är ett politiskt uppdrag.

Allt detta är välkomna steg i rätt i riktning. Men för att upprätthålla allmänhetens förtroende för våra domstolar krävs mer. Från legitimitetssynpunkt räcker det till exempel inte att domstolarna lättare kan avsätta olämpliga nämndemän. Faktum är att varje gång nämndemän tvingas lämna sina uppdrag på grund av att de har gjort bort sig – det händer ganska ofta – riskerar förtroendet att rubbas inte bara för nämndemannasystemet utan för domstolarnas verksamhet i sin helhet.

Inte heller räcker det att flytta fram tidpunkten för de politiska församlingarnas val av nämndemän för att slippa kritiken mot att uppdraget är politiskt. Den åtgärden kan likaväl ses som ett försök att maskera att det fortfarande är partipolitiker som nomineras till nämndemän. Även om rekryteringen av nämndemän i framtiden delvis skulle ske ur en så kallad fri kvot eller liknande ska de politiska församlingarna nominera sina egna sympatisörer till nämndemän, med åtföljande förtroendeskador för rättsväsendet och rättsosäkerhet i domstolsprocessen.

Våren 2013 föreslog Straffprocessutredningen (SOU 2013:17) och Nämndemannautredningen (2013:49) att nämndemännen skulle avskaffas i hovrätterna och kammarrätterna. Dessvärre valde regeringen att inte genomföra utredningsförslagen i dessa delar. Efter 40 års erfarenhet och i enlighet med de båda utredningarnas förslag är dock tiden mogen för en återgång till vad som gällde före 1975, när den dåvarande justitieministern lanserade ordningen med politiskt nominerade domare också i överrätterna. Även hovrätterna skulle inrätta sig i ledet och bli mer mottagliga för signaler från progressivt politiskt håll.

Den formella motiveringen för att nämndemän ska delta även i överrätternas avgöranden är att de, precis som i underrätterna, bidrar till ökad insyn och garanterar att domstolarnas verksamhet ligger i linje med allmänna värderingar i samhället. Att nämndemän förbättrar medborgarnas insyn i rättsprocessen låter tryggt och bra. Men närmare betraktat är det högst oklart på vilket sätt insynen skulle bli bättre. Nämndemän är i likhet med yrkesdomare förbjudna att yppa vad som sägs under domstolens överläggningar. Det högtidliga talet om medborgerliga värderingar och mångfald klingar falskt eftersom det av naturliga skäl aldrig går att få en representativ sammansättning inom grupper av två eller tre nämndemän.

Ett resultat av valet 2014 är en kraftig ökning av nämndemän från Sverigedemokraterna. Feministiskt initiativ klarade visserligen inte riksdagsspärren men röstades in i 13 kommuner och fick därmed mandat att i likhet med riksdagspartierna nominera nämndemän till våra domstolar. I ett system som innebär att sverigedemokrater och extremfeminister har rätt att till betydande antal nominera egna företrädare som lekmannadomare – också till förvaltningsdomstolar som handlägger bland annat migrationsärenden och verkställighet i vårdnadsmål – riskerar människors förtroende att rubbas inte bara för asylprocessen och vårdnadstvister mellan kvinnor och män, utan för det svenska rättssystemet och rättskipningen i stort. Men av demokratiska skäl är det inte möjligt att på förhand sortera bort vissa partiers företrädare. Även extrempartier till höger och vänster måste inom ramen för nuvarande system ges möjlighet att nominera nämndemän.

Trots nämndemannasystemets väl kända nackdelar från förtroende- och rättssäkerhetssynpunkt har utvecklingen paradoxalt nog gått i riktning mot starkare nämndemannainflytande. Nämndemännen har fått individuell rösträtt och säte i hovrätterna och kammarrätterna.

Riksdagens uppstramning av nämndemannasystemet i och med reformen 2014 markerar början på en angelägen omprövning i riktning mot en minskad medverkan av nämndemän i rättskipningen. Ett naturligt andra steg i den utvecklingen är att återgå till ordningen med kollektiv rösträtt som gällde fram till 1982 i tingsrätterna och länsrätterna (numera förvaltningsrätterna). Det bör också övervägas att – efter finländsk förebild – låta domstolen själv avgöra vilka mål som lämpar sig för medverkan av nämndemän. En tredje möjlighet är att avskaffa nämndemännen helt i överrätterna.

Slutligen bör en omprövning ske av den övergripande frågan om nämndemannasystemet alls ska finnas kvar.

Maria Abrahamsson (M)